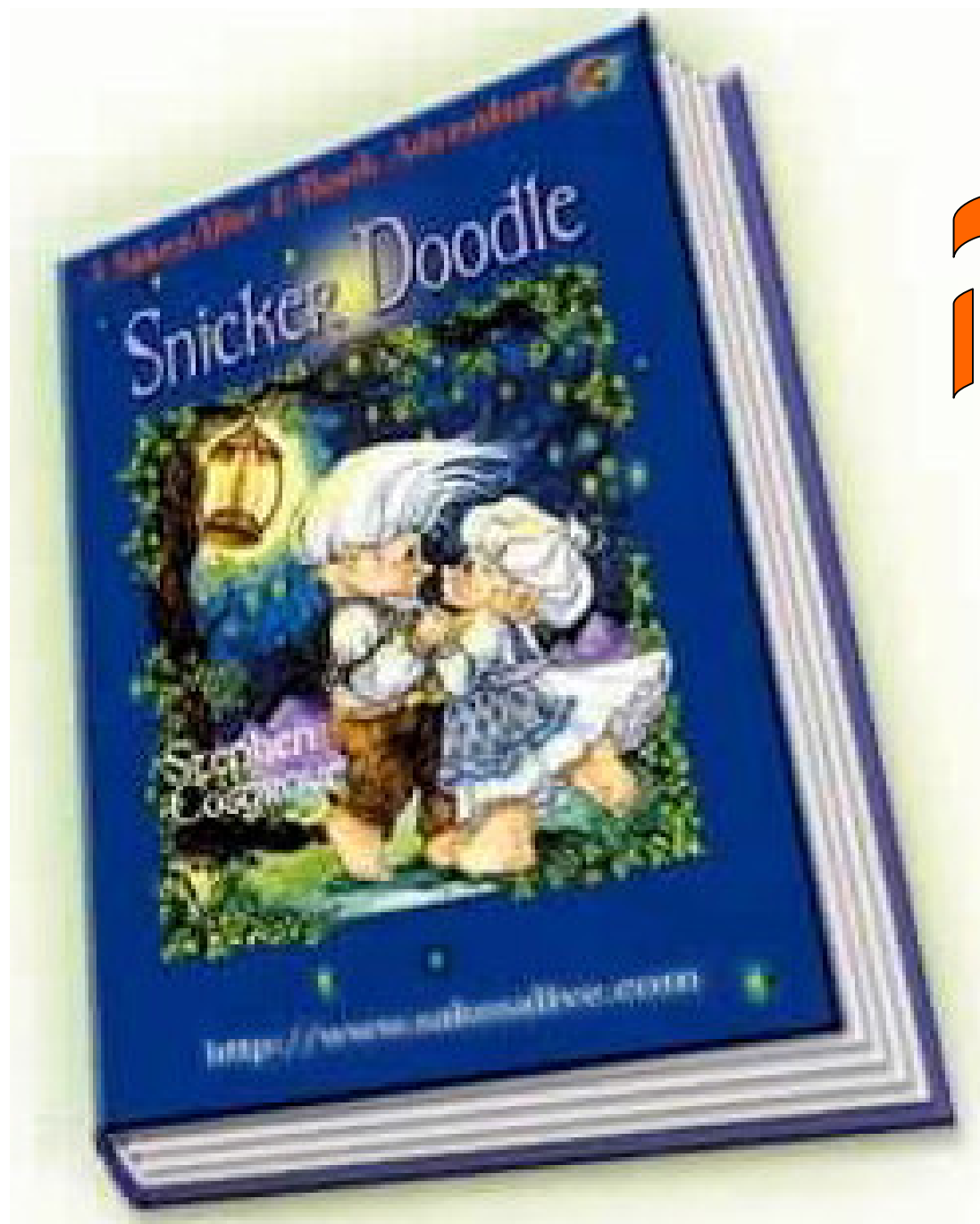

סניקר-דודלה

סטפן קוסגרווה

חגים רבים חגגו בארץ טולדרול אך החשוב ביניהם היה חג ירח-הקיץ. זה היה הלילה שבו הטרולים מצאו את אבן-לב הגדולה והבהירה ביותר שלהם. באותו הלילה כמו בלילות ירח-הקיץ הטרולים צעדו מהכפר שלהם אל הר המשאלות, שם איפה שאבני-לב היו טמונות. הם הלכו מאושרים וצוחקים בליל האושר הגדול הזה. מאושרים, מלבד שני הטרולים הזקנים הקרואים טריפט סניקר וטריוויה דודלה. אלה ישבו עצובים על מרפסת הבית הנעול שלהם והביטו איך הטרולים האחרים יוצאים מהכפר בשמחה. חשוך ועצוב היה הבית בו שני הטרולים האלה חיו.

הנה הקסם! כי אתם בארץ טולדרול, ובארץ זו חיים יצורים דמויי פיות, הקרואים טרולים. הצחוק שלהם נשמע כמו פעמוני זכוכית כאשר הם מתרוצצים ומחפשים אבני-לב. אבני-לב הן חשובות כי כשאתה מחזיק אחת ומביע משאלה, חלום מיוחד מתגשם. כשתחזיק אבן-לב מספיק שתגיד "טוויקנל-טינקל, בומפי-דומפי, יש לי משאלה שתתגשם הלילה" ומיד המשאלה מתגשמת. כי זהו הקסם בארץ טולדרול ובאבני-לב הפזורים בה.

הם עבדו ושיחקו תמיד ביחד. מאבני הנחל הם בנו להם בית. כל אבן הייתה קשורה בטיט לאחרות עד שהקירות נעמדו ישר. אחר כך הכניסו חלונות ודלתות וכיסו את הגג עם חומר מיוחד ארוג מדרדר סגול.
צמחי שן-הארי אטמו את הבית נגד הרוחות הצפויות בחורף.

אך לא תמיד היה כך. לפני הרבה זמן, כשהיו צעירים הם התחתנו בעמק מלא פרחים והבטיחו זה לזה לאהוב תמיד. הם היו מאושרים מאוד.
נשואים כטריפט וטריוויה סניקר-דודלה הם צחקו ושמחו כשאביב הציג שמיים כחולים.
היה זה זמן של התחלות גדולות!
היה זה זמן של אושר!

כמו כל יתר הטרולים טריפט וטריוויה אהבו לחפש
 אבני-לב. פעם בשנה, בליל ירח-הקיץ הם יצאו בדרך
 להר המשאלות. שם עם את ומכוש חפרו במערות
 וחיפשו את אבני הפלא.
 ותוך החפירה הם שרו שיר עתיק שהדהד במערה
 ואבני-הלב השיבו בהד חזק.
 איזה חיים טובים. כמה מאושרים הם היו!

במשך הזמן נולדו להם גם ילדים רבים ותמיד ניתן
 היה לראות תינוק בידי טריוויה ועוד כמה קטנים
 המתנדנדים יחד עם טריפט. מאלה נולדה כמעט כל
 האוכלוסייה של כפר הטרולים וכולם היו קרובים אלה
 לאלה.
 למעשה כמעט כל הטרולים של ארץ טולדרול היו
 צאצאים של טריפט וטריוויה, ומי שלא היו, רצו מאוד
 להיות כאלה.

ולא רק המטבח סבל. בחדר מגורים היו ערמות
 חוטים שצריך היה לארוג לשמיכות וסודרים וכובעים.
 אבל להם לא היה זמן לשטויות כאלה. הם היו
 זקוקים לכל הזמן שלהם כדי למצוא מה בעצם אבדו.
 וכך הם ישבו וישבו.
 איזה מצב ביש זה!

אך משהו רע קרה בארץ טולדרול. משהו רע קרה
 לטריפט וטריוויה סניקר-דודלה. הם אבדו משהו ולא
 יכלו בשום אופן להיזכר מה זה היה! ועכשיו,
 כשאחרים שרו, הם מלמלו. כשאחרים צחקו, הם
 ריטנו. העבודות שהזוג הזה עשה פעם בשמחה
 ובמרץ הופסקו עכשיו באמצע. כלים מלוכלכים נערמו
 במטבח שהיה פעם נקי למשעי.
 כשטרולים אחרים רקדו, טריפט וטריוויה ישבו
 בכיסאותיהם עם ראשים למטה ולא דיברו אפילו זה
 עם זו. רק ישבו וניסו לזכור מה הם אבדו.

כל זה לא עבר בלי שטרולים אחרים ירגישו. במשך הזמן כולם ראו איך הבית הוזנח ואיך הגן מתמלא בעשב שוטה. בסוף היו אלה טיזי, טרוסי וטוויזר שהחליטו לעשות משהו. הם באו לביתם של סניקר-דודלה דפקו בדלת. הטרולים הזקנים פתחו את הדלת ושאלו "מה רצונכם?" "מה קורה לכם?" שאלו הבאים "למה הזנחתם את הגן. למה אתם עצובים כל כך?" "הזוג הזקן עמד בצל ובסוף אמרו "איננו יודעים. משהו חסר לנו. אבדנו משהו ואיננו יכולים להיזכר מה." "זה יהיה קל לפתור" אמרה טיזי "אנו נמצא לכם מה שזה לא יהיה."

במשך הזמן העצב של טריפט וטריוויה יצא גם החוצה, לגן. הגן סניקר-דודלה, פעם הגאווה שלהם, היה עכשיו מלא עשב ופרחים נבולים. הגדר סביב הגן נטה לפול, הצבע התקלף, הפרי שעל העצים נדקר על ידי ציפורים עוברות. ועדיין הטרולים סניקר-דודלה ישבו ללא מעש ודאגו שמשהו חסר ואינם זוכרים מה.

כל יום הזוג הזקן עבר על המחשבות האבודות
והחלומות שלהם כי חשבו ששם ימצאו את מה
שאבד להם. ובסוף, כשערמת החפצים מול ביתם
הפכה להר גבוה הם קמו ויד ביד הלכו בדרך להר
המשאלות, מעל הגשר המתנדנד וליד הנחל הרועד
נעצרו.
כאן, במקום בו נישאו לפני שנים רבות התיישבו על
סלע גדול. הם ישבו זמן רב והדמעות שלהם טפטפו
מלחייהם לנחל "פליפ-פלופ".
ולגמרי במקרה שניהם הרגישו בתוך המים שתי
אבנים תאומות נוצצות!

טיזי, טרוסי וטוויזר רצו חזרה לכפר וסיפרו לאחרים
מה קרה. ותוך זמן קצר כל הטרולים חיפשו את מה
שנאבד לסניקר-דודלה.
הייתה רק בעיה קטנה אחת – איש לא ידע מה נאבד
ולכן הם גם לא ידעו מה למצוא.
אבל הטרולים הם עם בעל המצאות והם מצאו הכל.
הם מצאו כפתורים ועצמות וחיפושיות וכדורים
ופעמונים ומשקיות. הם מצאו זה וזה ועוד משהו
וכל מה שרק מצאו הביאו לבית של סניקר-דודלה.
הזוג בדק כל דבר אך הם הניעו את ראשם "לא, זה
לא מה שנאבד לנו."
הערמה גדלה וגדלה והדבר המיוחד הזה לא נמצא.

הם חיבקו את האבנים לחזה שלהם ובשקט אמרו
את המשאלה הקסומה
"טוויקנל-טינקל, בומפי-דומפי, יש לי משאלה
שתתגשם הלילה."
ואבני האהבה התחילו לזרוח ופתאום הכל נמצא
בחייהם של טריפט וטריוויה. כי מה שהלך להם
לאבוד היה – אהבה.
ועכשיו הם מאחלים גם לכם שכל המשאלות שלכם
תתמלאנה.

בזהירות טריפט גלגל את מכנסיו למעלה וטריוויה
הרימה את שמלתה והם נכנסו למים קרים של הנחל
הועד. הם הלכו עד למקום בו ראו את האבנים
הנוצצות. יחד התכופפו והוציאו אותם מהמים.
לא, אל תחשבו שהם מצאו אבני-לב פשוטים. לא,
בשום אופן לא. הם מצאו מה שאבדו לפני הרבה,
הרבה זמן, אבני-אהבה.
וכשהם כך עמדו במים קרים של הנחל הרועד הם
הביטו בעיניהם זה של זו ופתאום הבינו מה נאבד
להם ומה חסר להם.